

Tento svátek nás svým dějem a obsahem ještě vrací k vánočním svátkům, neboť je vázán na Narození Páně skutečným počtem dní, jímž dnes oslavovaná událost následovala po narození. Připomínáme si setkání Páně se Simeonem, s Annou a nakonec s věřícími vůbec. Ježíš je „**Světlo k osvícení národů**“ (Lk 2,32).

Křesťan pak má být viditelným, konkrétním, všem pochopitelným a praktickým znamením a důkazem, že přišlo Světlo na svět.

„Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina - jak je psáno v zákoně Páně: vše co je mužského rodu a otevírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu - a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.“ (Lukáš 2,22-24)

Ve Starém zákoně Hospodin nařídil skrze Mojžíše, aby matka, které se narodí syn, po 40 dnech s ním přišla do chrámu k obřadu tzv. očišťování a zároveň obětování. Jako očištnou obět měli přinést beránka a hrdličku nebo holoubátko. Chudí jen dvě holoubátka. V tom byla připomínka hříchu, se kterým člověk přichází na svět a potřeba Vykupitele. Dnes je svátek zaměřen právě na toto obětování, které je svátkem také Jeho představení v chrámu a – díky proroctví Simeona - i lidem.

Vlastní obětování vycházelo ze starozákonního předpisu o prvorozených. Původně měli být posvěceni ke kněžské službě na památku zázračného uchránění izraelských prvorozenců v Egyptě, v té noci, kdy egyptští byli usmrceni. Později byli vyvoleni jen synové kmene Lévi a ostatní se na památku původního ustanovení vykupovali. Boží Syn by toho neměl zapotřebí, ale jako syn podle těla z kmene Judova se mu podrobil, neboť nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. Podobně jako se zařadil mezi kajícíníky později u Jordánu, zařadila se svatá rodina i zde.

Pak vystoupil staříčkový Simeon: *„Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. ...vzal ho (Ježíše) Simeon do náručí a takto chválil Boha: Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly Tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jenž bude zjevením pohanům, slávou pro Tvůj lid Izrael.“ (Lk 2,25-32)* A po požehnání dodal k matce: *„Hle on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ (Lk 2,34-35)* Simeon v prorockém duchu viděl boj, který bude Spasitelem vyprovokován. Jedni mu budou zatvrzele odporovat, druzí budou pozvednuti z hříchu. Pro Matku Boží smutná předpověď, že pro někoho bude Ježíšova oběť marná, vrcholí předpovědí bolestné účasti jejího srdce.

Věnujme ještě pozornost Simeonovým slovům o světle. Také sám Pán Ježíš později řekl: *„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)* Ježíšovo světlo má pro nás prvořadý význam a světlo svíce symbolizuje také ve slavnostním průvodu, konaném církví o tomto svátku. Svěcení svící a jejich používání jako hromniček nám připomíná, že Pán je s námi. A proto se zapalovaly i kolem umírajících.

Jakoby poslední postavou tohoto svátku je prorokyně Anna, která mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení. Takovou „poslední postavou“ by měl být každý z nás a v Anně mít příklad. Celý svět očekává vykoupení, jen si to neuvědomuje.